

Festivalový zpravodaj



Nejdůležitější jste přece vy!



Když jsem před pár dny do úvodníku prvního čísla psal o nutnosti improvizace, netušil jsem, kolikrát po ní budeme muset během festivalu sáhnout. Snad se podařila naplnit premisa, že i bez velkých příprav se mohou podařit jedinečné věci. Jestli ano, je to hlavně díky vstřícnému obecenstvu.

44. ročník byl náročný a přitom krásný a já jsem rád, že jsem mohl být jeho součástí s vámi všemi. Jsem vděčný všem, kteří přispěli k zdárnému průběhu letošního FEMADu a už teď se moc těším na příští, půlkulatý ročník!

Jakub Charvát

Dámy a pánové, díky vám se opět povedlo něco neskutečného!
Krásné čtyři dny plné divadla, přátelství a lásky!
Vzpomínejte na FEMAD a za rok zase na shledanou!



Máme milou povinnost za všechny účastníky poděkovat skvělé stravovací sekci nejenom pod vedením Haničky, ale i pod vedením Miloše Nováka, kteří se o nás starali přímo královsky. A samozřejmě jejich celému týmu, bez nichž bychom se každý den takhle úžasně nenapapkali. **Děkujeme!!!**

DIVÁCKÉ VÝKŘIKY



Osvětlovači nám udělali diskotéku.

Nesouhlasím se závěrečným rozhodnutím soudu.

Kdyby to šlo v opačném pořadí, že tohle by dali všichni a Kód nula by byl dneska, tak by Kód nula zřejmě skončil s méně krutou kritikou.

Já mám pocit, že jsem nikdy v životě neviděl horší divadlo. To dali na závěr, aby nám nebylo líto, že odjždíme.

Tam bylo všechno úplně špatně, bylo to statické, žádná akce. Většina herců ani pořádně neuměla text nebo spíš neuměli ani pořádně mluvit. Nepotřebovali mít naučený text, protože jeli ze zapsaného záznamu v podstatě... Sladkobolnej blábol no...
... Spíš smutnobolnej, ne?

Já jsem byl spokojen, hlavně obdivuju odvalu, udělat s ochotníky takhle těžký kus.

Mě by zajímalo, co by se stalo, kdyby do toho opravdu začali diváci přispívat svými názory... Každopádně dvojité naložené „názory z pléna“ byly už zbytečně moc... násilný.

Tak to bylo několikanásobně znásilnění divadla. A dost brutální.

Nevyužitý potenciál, bylo to všechno odmluvené. Kostýmy ani nezmiňuji a čest práci panu osvětlovači.

„Pokusili jsme se udělat takové investigativní divadlo“

Rozhovor s Vladimírem Hetflejšem, režisérem posledního nedělního představení *Konec dětí*.

Jak si myslíte, že se vám to dnes povedlo?

Nemám úplně jednoznačný názor. Byla místa, která se nepovedla, ale myslím, že to téma je tak silné a nosné, že to vždy zachrání. Často i herci mají problém to uhrát, není to žádná komedie. Zkrátka dnes všechno nebylo tak, jak má být, ale možná tím víc vyniklo téma. Víme, že představení má mnoho svých problémů.

Co je onen největší problém?

Jestli to je vůbec divadlo a kam to patří. Ale my jsme to chtěli dát na divadlo, dalo se to samozřejmě udělat jako rozhlasová hra nebo přednáška, ale my jsme to tak chtěli. Druhá věc je, že nás to hodně zasáhlo i v rodinách. Mnoho z nás má třeba problémy s nemocí svých rodinných členů.

Bylo těžké sehnat tolik herců?

Nebylo, těch je dost.

Jaké to je cestovat s tak velkou skupinou?

Je to strašná legrace, je to nádhera. Já jsem se k divadlu vrátil po docela dlouhé přestávce a užívám si to. Myslím si, že celá parta se dala hodně dohromady.

Kde jste poprvé slyšel o této hře?

Na vojně asi před čtyřiceti lety. Tenkrát jsem to slyšel v té původní variantě jako rozhlasovou hru, ale byla

poloviční. Nebylo tam vůbec naznačeno řešení a ani hledání té příčiny problému. Takže jsme se z toho pokusili udělat takové investigativní divadlo, kde se hledá ta příčina. Chtěli jsme pojmenovat ty možné kořeny toho zla. Je to vážná věc, velmi vážná. Člověk si možná toto všechno uvědomuje až s věkem.

Jaké má být vyznění té inscenace?

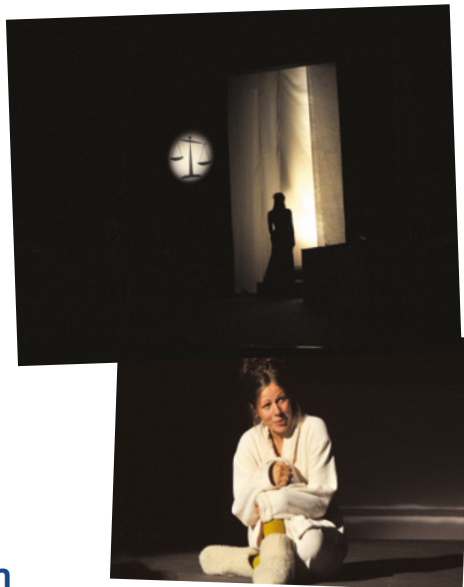
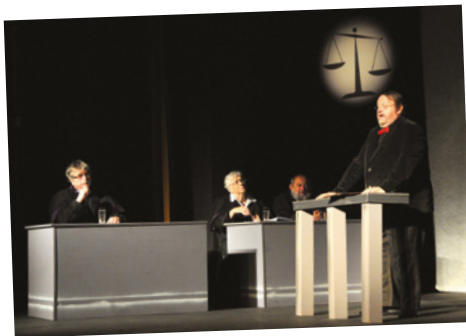
Divák by se měl zamyslet, jestli sám nějak poškozujeme životní prostředí a trochu o tom popřemýšlet.

Jaká je vaše profese?

Původně jsem elektrikář, chodil jsem sem do Poděbrad do školy. Je úžasné vrátit se sem a najít tu mnoho známých, od pana Pavlíčka počínaje až po vašeho mladého úžasného konferenciéra.

Chcete něco vzkázat FEMADu nebo lidem?

Nesmírně oceňuji koncepci včetně těch diskusních klubů. Profesionálnímu herci se nikdy nepodaří, aby slyšel tolik názorů, jako se to podaří amatérům. A úžasná parta, kterou vede váš starosta. To je prostě zázrak.



POSTŘEHY Z KULOÁRŮ

Kubo, můžu už? Mně už běží čas.

Já myslím, že už zvonilo. „Zvonilo, ale to mi nevadí.“

Ráno běželo v poděbradském rozhlase hlášení, kdo si chce přijít zahrát, ať se dostaví do divadla.

Tady Petr říká, co je na tom negativního, když má někdo zkušenosti s marijánou a alkoholem?

Minirozhovor s osvětlovačem inscenace *Konec dětí* Karlem Roubíkem

Jak se vám dnes svítilo?

Nám docela dobře, spíš herci to měli o něco dnes složitější.

Je to váš koníček nebo práce?

Koníček už od mala. Táta předtím svítil, tak jsem takový pokračovatel. Nějak to na mě zbylo. Nás to dost baví, ale s herci je to často dost složité. Shodneme se na zkoušce v sedm a začínáme hrát nejdřív v osm.

Vaše profese?

Počítačový technik.

Je tato inscenace v něčem složitá?

Je tam hodně změn, ale pak už je to vlastně na jedno brdo.

